

Dr. Lukács László György
országgyűlési képviselő

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: *K/4372*

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Érkezett: **2015 APR 13.**

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Magyarország Alaptörvénye 7. cikk (2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok benyújtani az Emberi Erőforrások Minisztériumát vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Sokan, de nem elegendően... mégis mennyien?”

címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

Az Egészségügyi Világszervezet (továbbiakban: WHO) már 2003-ban megállapította, hogy az egészségügyi emberi erőforrás válsága világméretű probléma. Mi, magyarok hatványozottan érzékeljük ezt a problémát mind a mai napig. Bár világszinten megfigyelhető, hogy a fiatalok a jól jövedelmező, folyamatos fejlődést lehetővé tevő, innovatív szakmák felé fordulnak, és ezért az egészségügyben való elhelyezkedést egyre kevesebben kezelik prioritásként, hazánkban a mindenkori költségvetés alacsony ráfordítása miatt a probléma még inkább szembetűnő. Az alacsony fizetés, a nem megfelelő munkakörülmények, a megbecsülés hiánya mind olyan tényezők, amelyek a hazai dolgozók külföldi munkavállalásának növekvő tendenciáját idézik elő. A Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara (MESZK) már 2008-ban arról beszélt, hogy 6000-8000 ápoló hiányzik a rendszerből. Ugyanebben az évben a Magyar Orvosi Kamara (a továbbiakban: MOK) 8500 orvos és egészségügyi dolgozót hiányolt a minimumfeltételek teljesüléséhez. Mára az elvándorlás nem csupán a hagyományosan alacsonyabb fizetésű dolgozói kört, így például az ápolókat érintik, de az orvosokat is. Egyre többen és egyre szélesebb körből érzik úgy, hogy szakmai és életfeltételeik javítására kizárólag a külföldi munkavállalás lehet megoldás.

Az egészségügyi dolgozók problémáinak rendszerszintű elhanyagolása miatt olyan helyzet állt elő, amelyben a betegek oldaláról nézve sérül az ellátás biztonsága, valamint csökken a gyógyulás esélye és az ellátás minősége. Az egészségügyi dolgozók szemszögéből vizsgálva láthatjuk, hogy a túlterheltség az itthon maradó elkötelezett dolgozók teljes kiegészítésével

fenyeget, de a folyamatos túlterheltség akár pszichoszomatikus betegségeket is eredményezhet. A folyamat megállítása a bérek rendezésével, a szakma megbecsülésének helyreállításával, a munkakörülmények javításával és az állami ráfordítás megnövelésével nem tűr halasztást. Arról, hogy pontosan hány szakdolgozó hiányzik a rendszerből, sajnos nem rendelkezünk az említett 2008-as adatokhoz hasonlóan pontos információkkal, maximum becslésekre hagyatkozhatunk. Azért, hogy megítéljük az elvándorlás problémáját és megtaláljuk rá a megoldásokat, szükséges komplexen felmérni a helyzetet, a dolgozók létszámát, szakmánként.

Míndezekre tekintettel kérdezem Tisztelt Miniszter Urat:

- Hány fő orvos, egészségügyi szakdolgozó, egyéb alkalmazott dolgozik az ÁEEK fenntartású intézményekben a 2015. I. negyedévi adatok alapján?
- Hogyan változott a fizikai állomány a 2014. I. negyedévi adatokhoz képest?
- Mennyi ápoló, orvos és egyéb szakdolgozó hiányzik a kiegyensúlyozott és minőségi egészségügyi ellátás teljesüléséhez?

Várom érdemi válaszát!

Budapest, 2015. április 13.

Tisztelettel:

Dr. Lukács László György
Jobbik